

Radu Paraschivescu (n. 1960, București) este scriitor, traducător și în primul rând cititor. Unii îl consideră și ziarist – o încadrare pe care o refuză de ficcare dată. Spune despre el că apare mult prea des la televizor și la radio, motiv pentru care își îndeamnă prietenii să deschidă prudent frigiderule. E fascinat de Europa și de diamantele ei, de la Rothenburg la Sevilla, de la Bruges la Florența și de la Dinan la Sintra. Crede că Roma înseamnă apogeul frumuseții și că urma cea mai apăsată în viață o lasă imprevizibilul. Dacă ar fi să predea ceva, materia respectivă s-ar numi „Teoria și practica neașteptării”. Își păstrează nealterată capacitatea de-a admira și de-a iubi. La Humanitas publică romane (*Fluturele negru, Cu inima smulsă din piept, Podul Diavolului, Acul de aur și ochii Glorianei, Astăzi este mâinele de care te-ai temut ieri, Brățară pe glezna ta* etc.), volume de povestiri (*Bazar bizar, Aștept să crăpi – de astăzi, în prime time, Omul care mută norii, Garoafe la bordel*), literatură confesivă (*Am fost cândva femeie de onoare*) și texte despre România ultimelor decenii (*Maimuța carpatină, Două măhuri stau de vorbă, Orice om îi este teamă, În lume nu-s mai multe Români – planetei noastre asta i-ar lipsi, Noi suntem români (nimeni nu-i perfect), Libertatea de depresie – Învăluiri și dezvăluiri de pe la noi, Noul ghid al nesimțitului (după douăzeci de ani)*). Bestsellerul *Ghidul nesimțitului* i se vinde în peste 70.000 de exemplare. Are peste 120 de cărți traduse din autori ca Julian Barnes, Jonathan Coe, Salman Rushdie, George Saunders, Stephen Fry, David Lodge, William Golding, Kazuo Ishiguro, James Salter, Nick Hornby, Alain de Botton, C.S. Lewis, William Burroughs, John Steinbeck etc. De la unul dintre autorii traduși, Julian Barnes, a aflat că „îndrăgostirea e forma cea mai violentă a gustului”. Și tinde să-i dea dreptate.

RADU PARASCHIVESCU

# Noi suntem români

(nimeni nu-i perfect)

HUMANITAS

## Cuprins

|                       |   |
|-----------------------|---|
| <i>Lămurire</i> ..... | 5 |
|-----------------------|---|

**PARTEA ÎNTÂI:****Eterna nu e ternă**

|                                                                           |    |
|---------------------------------------------------------------------------|----|
| Stânga (sau dreapta) împrejur .....                                       | 13 |
| Mistica majusculei. ....                                                  | 16 |
| Trecutul nu ne trece .....                                                | 20 |
| Reflexul de obediență .....                                               | 24 |
| Știutori și caraghioși .....                                              | 28 |
| Să nu-mi cânți, cobzar. ....                                              | 32 |
| Justiția oarbă face cu ochiul .....                                       | 39 |
| Zodia prezumtivului .....                                                 | 46 |
| Șeful chefului .....                                                      | 53 |
| Vecinul sau „La capra“ .....                                              | 56 |
| Cap, sau pajură? Muzeu, sau piscină?<br>(două scenarii de concediu) ..... | 60 |
| Biceps și forceps în bodygândirea românească .....                        | 66 |
| Merdeneaua sindicală .....                                                | 71 |
| Motivul săptămânii viitoare .....                                         | 74 |
| Detergent și câine centenar .....                                         | 77 |
| Noi suntem români (nimeni nu-i perfect) .....                             | 80 |
| Brusli, Monamour, Bruscel .....                                           | 84 |

|                                             |     |
|---------------------------------------------|-----|
| <i>Fake news</i> , ieri și azi . . . . .    | 88  |
| Maestrul, marea doamnă și legenda . . . . . | 92  |
| Driblingul din titlu . . . . .              | 95  |
| Candidați, candidați, candidați . . . . .   | 98  |
| O ilustrată din Claxonia . . . . .          | 102 |
| Nostalgie și stupori . . . . .              | 106 |
| Ce mai înjurătura-vura . . . . .            | 110 |
| Despre orgoliu și râvnire . . . . .         | 113 |
| Iarmaroc pe buza gropii . . . . .           | 117 |
| Murphy de la bloc . . . . .                 | 120 |
| O, sancta simplicitas! . . . . .            | 124 |
| Ovizi și fitingăraie . . . . .              | 128 |
| Soborul și poporul . . . . .                | 131 |
| Dictatură, auzi la ei . . . . .             | 135 |
| Stai să vezi acum prenume . . . . .         | 138 |
| Vremea umilirii . . . . .                   | 142 |
| Taxi, șuetă, iconiță . . . . .              | 146 |
| În absența micului dresor . . . . .         | 150 |
| Vorba filozofului Almășan . . . . .         | 153 |
| Râsul prostului . . . . .                   | 157 |
| Să ne tutuim cu spor . . . . .              | 160 |
| Români la castel . . . . .                  | 163 |

## PARTEA A DOUA

### Neștiință și metehnologie

|                                                            |     |
|------------------------------------------------------------|-----|
| Ba al nostru-i mai frumos . . . . .                        | 169 |
| Licheaua de alături . . . . .                              | 174 |
| Exceptarea la români . . . . .                             | 178 |
| Dumnezei pe spații mici . . . . .                          | 181 |
| Isprăvire și neisprăvire în tranziția românească . . . . . | 184 |
| Castratin la grădiniță . . . . .                           | 187 |
| Bufet suedez cu pastile . . . . .                          | 191 |
| Ce se dă aici? sau „Apel către chiftele“ . . . . .         | 195 |

|                                                                 |     |
|-----------------------------------------------------------------|-----|
| Pe lângă pomii cu chiloți . . . . .                             | 199 |
| Plăcerea de-a mânji . . . . .                                   | 202 |
| Pe scara blocului urcând . . . . .                              | 205 |
| Obraz frumos . . . . .                                          | 208 |
| Omul-ghișeu . . . . .                                           | 211 |
| Săracii de la metrou . . . . .                                  | 214 |
| Frunză verde matostat, / Tu femeie, eu bărbat . . . . .         | 218 |
| Doamne, iartă-ne, că ai de ce . . . . .                         | 222 |
| Mișcarea „Nici eu“ . . . . .                                    | 225 |
| Deșteptii mor ca proștii . . . . .                              | 228 |
| Cuvântul cel mai pornografic . . . . .                          | 232 |
| Cu traseiștii la plimbare . . . . .                             | 235 |
| Brandul de scară . . . . .                                      | 239 |
| Ghiță, / fugi de la portiță, / vino la Vulpiță . . . . .        | 242 |
| O expresie rupătoare . . . . .                                  | 246 |
| Limba și barbarii . . . . .                                     | 249 |
| La aerocoadă . . . . .                                          | 252 |
| Ospitalitate cu microbi și țuică . . . . .                      | 255 |
| Pata neagră . . . . .                                           | 258 |
| Paranghelia Katerinki, cerul înstelat și legea morală . . . . . | 262 |
| Meniu (I) . . . . .                                             | 265 |
| Meniu (II) . . . . .                                            | 268 |
| <i>Promettre c'est noble (tenir c'est bourgeois)</i> . . . . .  | 271 |
| Viața lui Pipi . . . . .                                        | 275 |
| Serviciu, servicii și reciprocități . . . . .                   | 279 |
| Rapsodia plictiselii . . . . .                                  | 283 |
| Prostatită și prostie . . . . .                                 | 286 |
| Uzine de diplome și titluri . . . . .                           | 289 |

**LBRIS**

We know  
books

PARTEA ÎNTÂI  
Eterna nu e ternă

## Stânga (sau dreapta) împrejur

Unul dintre lucrurile prin care îl recunoști pe mincinosul de vocație este imobilismul expresiei. Faptul că nu clipește și nu i se pune în mișcare nici un mușchi, în afara celor de care e nevoie pentru formularea enunțului. Mincinosul care deformează la fel de ușor precum respiră poate veni de oriunde: din politică, din sport, din afaceri etc. Misticarea îi e consubstanțială. Mai mult, un asemenea personaj va găsi oricând justificări ale minciunii și va încerca să-ți prezinte falsul ca pe o epură a autenticului. Nu ca pe un rău necesar, ci ca pe un bine pe care nu ai putința să-l deslușești. Previzibil, traiul sub comuniști aproape o jumătate de secol dă undă verde pentru ștafeta minciunii. Se minte în pulover și blugi sau la costum, în parlament sau la guvern, la palatul prezidențial sau în conferințele de presă. Unii se încurcă în minciuni, fără să se simtă cât de puțin jenați. Alții își construiesc lumi paralele din scorneli și pe urmă te arată cu degetul și te fac candid sau inadapdat. Adevărul circulă în zdrențe și găsește rareori adăpost. Încă din decembrie 1989 se dă startul concursului de minciuni fondatoare pentru noul regim: teroriștii, otrăvirea apelor, atacarea reactorului de la Cernavodă și toate insanitățile debitate la comandă din studioul 4 al televiziunii publice. Abia pe urmă se înscrie

la cuvânt Ion Iliescu: „Frontul Salvării Naționale nu va deveni partid politic și nu va participa la alegeri“. Nu trec trei săptămâni și FSN se transformă în partid și declară, prin gura „ultimului de pe listă, cu voia dumneavoastră“, că va participa la alegeri. Nepătrunse sunt căile Domnului, minciunile Tovarășului și meandrele concretului. Recitalul continuă, din aceeași gură a rânjetului circular: Proclamația de la Timișoara e un document destabilizator pentru țară, Legea lustrației are un caracter stalinist, proprietatea e un moft, iar minerii au fost chemați la București de *Albatrosul* lui Baudelaire sau al lui Fleetwood Mac.

Pilduitor în arta falsificării și a făcutului de stânga împrejur, Ion Iliescu poate minți și în profunzime, nu doar de la o zi la alta. O scoate la lumină Liviu Tofan în *Ne-au ținut în viață (Radio Europa Liberă, 1970–1990)*, publicată de Editura Omnium – carte pe care s-ar cuveni s-o citească toată țara asta ținută decenii la rând în întuneric și îndobitocire. În decembrie 1970, de pe poziția politrucului combativ, Iliescu vituperează (vezi pagina 95 din cartea amintită): „Cine lucrează la acest post este de asemenea un lucru foarte bine cunoscut, sunt oameni, sunt fugari, sunt oameni vânduți, sunt oameni care n-au nimic cu interesele poporului nostru, sunt elemente înrăite, dușmănoase, foști legionari sau fugari mai recent, niște băieți zăpăciți de o anumită propagandă și care până la urmă nu au găsit altă sursă de existență decât a se pune în slujba acestor cercuri vrăjmașe țării noastre“. (Nu Ion Iliescu e stalinist, nici vorbă, ci Legea lustrației – *n. m.*) În noiembrie 2001, același Ion Iliescu declară la Cotroceni, în cadru festiv, că a fost un mincinos de ultimă speță în 1970: „Emisiunile românești ale Europei Libere au fost o îmbărbătare, un sprijin, o deschidere spre universul speranței. Oricine va rescrie istoria românilor din anii totalitarismului nu va putea face abstracție de rolul și

de impactul Europei Libere asupra vieții noastre cotidiene de atunci. Postul de radio Europa Liberă a fost, într-adevăr, nu numai o sursă de informare asupra vieții din România sau din afara ei. De la începuturile sale, acesta și-a împlinit menirea de a da voce celor fără de voce, de a ține trează conștiința națională și de a da reprezentativitate adevăratei Români” (pp. 220–221 din cartea lui Liviu Tofan).

Ce înseamnă asta? Înseamnă că încărdășirea dintre PNL și PSD și formarea struțocămilei PSNDL pot să ne întristeze sau să ne înfurie, dar nu au voie să ne mire. Iar aici nu intră în calcul doar înghițitul de broaște, sportul-fanion al politicii. Nu, e vorba în primul rând de mulți-mulți-mulți bani care pot fi sifonați fără control și rezistență. Iar în al doilea, de secrete-schelete ascunse în fundul unui dulap comun. Debarasarea de niște parteneri naivi, care greșesc, dar nu au o agendă și un trecut al fraudei, deschide drum liber jafului cvasilegal. Și, fiindcă uitarea e prima condiție a memoriei, să ne amintim cum era în amăgitorul „ieri“ politic. Klaus Werner Iohannis: „Eu nu mai vreau ca problemele importante ale națiunii să fie hotărâte de PSD. Eu nu mai vreau ca această majoritate toxică pesedistă să hotărască împotriva României și împotriva românilor.“ Florin Cîțu: „A negocia cu PSD înseamnă a negocia împotriva poporului român. Soluția e în discuțiile din coaliție“. Același Florin Cîțu: „Eu nu voi purta niciodată o geacă pe care scrie «Votați PSD». Suntem liberali“. În fine, conducerea PSD: „Florin Cîțu a ales să rupă orice punte de dialog prin atitudinea sa și face rău României, așa cum a făcut și cu dezastrul sanitar, explozia prețurilor la energie sau haosul din educație. Rezultatul acțiunilor sale iresponsabile continuă să facă victime în fiecare zi“.

Acum amintiți-vă de primele patru măsuri din *Simfonia destinului*. Și intonați cu toții: E-ME-TI-RAAAAAAL!!!

Distanța dintre intenție și rezultatul ei e de multe ori uriașă. Iar socoteala din minte nu se potrivește cu cea de pe foaia de hârtie. Scrisul omagial-lăcrămos, cu tricoul la butonieră și duhul lui Zalmoxis preumblându-se pe deasupra cuvintelor, dă undă verde ridicolului. Tenorii patriot(ard)ismului românesc dețin secretul de fabricare a caraghioslăcului misticoid: un iureș dacopat, clișee plutind aluvionar în zeama fiecărei fraze și – element obligatoriu – o ploaie de cuvinte scrise cu literă mare. Una dintre metodele de depistare a imposturii în care se instalează gargaragii e excesul de majuscule – expresia unei adorații tâmpe și a venerației pentru un loc pe care, nu-i așa, „iudele de afară” îl vor „rupt din trupul sfânt al țării”, vândut la metru pătrat sau măcar mânjit. Nici un răcnet de acest tip nu se poate produce fără ciucurele retoric al „trădării de neam și țară”. Nici o privire în urmă nu se poate arunca fără o constatare amară: „Ce am fost și ce-am ajuns”. Și nici un regret pentru meschinăria prezentului nu se poate exprima fără trimiteri la *Doină* sau la *Scrisoarea III*. De la „Muică, suntem neam de piatră” la jovialitatea cosmopolită de azi „e-o cale atât de lungă”, încât, vezi Doamne, doar refugiul în ozonul spiritualității pure ne mai poate salva. Singura problemă e că amintitul

ozon e adeseori o glumă proastă, iar mulți dintre cei care se ocupă de primenirea nației fac, conștient sau nu, muncă de agenți ai poluării.

Școala Kogayon se numără printre utilizatorii frenetici ai majusculilor care asigură ascensiunea rapidă spre țările spiritului. Aici omagiul se lăbărțează de la prima la ultima frază a textului. Cine intră pe contul de Facebook al amintitei școli se trezește convocat după cum urmează: „Sărbătoarea Națională – Ziua Soarelui. Punct de Întâlnire: Sarmisegetuza Regia – Capitala Regatului de Lumină al Hiberborenilor. Ora 10 – la Porțile Cetății. A fost o vreme când Dacia Străbună Sărbătorea cu Mic cu Mare Ziua cea mai lungă din An. [...] Oamenii se adunau în jurul Templelor, unde Marii Preoți cu multă râvnă îi binecuvântau, pe rând, pe toți cei aflați acolo: «Fii ai Soarelui, de prin Vetre adunați, Fiți Binecuvântați! Rugăm Măritul Soare în Inimi să Răsărară! Căci Slava este a Domnului spre Puterea Omului! În Vecii Vecilor, Amin! Amin! Amin!» Și îmi este iarăși dor de Hora Sânzienelor. Dragi Frați și Surori, vă Invităm alături de noi, să ne conectăm la Sfânta Tradiție Spirituală în perioada 19–24 iunie pentru a Celebra Solstițiul de Vară și Sânzienele”. Se lasă și un număr de telefon la care cei interesați pot să sune (sau Pot să Sune). Ceva mai jos – iar aici îi mulțumesc prietenului de pe Facebook Tudor Duică – decolarea devine iminentă: „A Existat un Soare pe Pământ, și acesta a fost OMUL... Vorbim despre strămoșii Daci, Geți, Traci, Agatârși, Hiperboreni, despre Marii Preoți și Marile Preotese care ne luminează Calea”. Atenție totuși, pe geții-begeți care privesc ironic delirul îi ia mama tracului și-i duce agatârș spre cazanele cu smoală.

Școala Kogayon preia, poate fără să-și dea seama, strategiile stilistice din vremea teatrului medieval populat de

personaje alegorice pe care autorii de atunci le scriu, din rațiuni lesne de priceput, cu majuscule: Lăcomia, Moartea, Bucuria, Întunericul, Norocul etc. Nici n-ai spune că au trecut atâtea secole de la *Everyman* la șezătorile traco-dacogeto-etc. pe care le organizează Școala Kogayon. Pe de altă parte, trebuie să fii răuvoitor sau obtuz ca să nu observi înrudirea dintre amintita școală și autointitulatul haiduc științific Gheorghe Funar. Și el, haiducul, se lasă locuit de mistica majusculilor, după cum se poate vedea din prezentarea cărții lui cu copertă tricoloră *Aflăm adevărul despre biografia Fiului lui Dumnezeu?!*, un op care produce un ecou transilvan (scuze, un Ecou Transilvan) tuturor amatorilor de umor fără voie. Iată o mostră: „La strămoșii noștri Geto-Daci și în Adevărata Țară Sfântă, în Geto-Dacia Ede-nică, nu a existat niciodată acest obicei pe care îl practică adepții Talmudului și ai Torei“. Iată o alta: „Istoricii s-au străduit și au aflat biografiile Faraonilor Egiptului (cu 3000-1000 de ani î.Hr.) și ale Împăraților Imperiului Roman (cu câteva sute de ani î.Hr. și d.Hr.) și le-au înscris în manualele de istorie. Adevărata Biografie a Fiului lui Dumnezeu nu i-a preocupat! De ce este prohibit Adevărul despre Fiul Omului, Învățătorul Iubirii, Păstorul din Neamul oierilor? Cine și cu ce scop a căutat să fie distruse sau ascunse dovezile arheologice și documentele referitoare la Ili – Iisus Hristos? Cine l-a determinat pe împăratul Traian să distrugă Centrul Spiritual al Antichității din Munții Orăștiei?“ Majuscula ca simbol al venerației și al patriotismului se simte aici la fel de bine ca în invitațiile Școlii Kogayon. Însă există motive de bucurie. Până la urmă haiducul științific Gheorghe Funar va sfredeli întunericul des al celor care ticluiesc mișelii cu lumina sfântă a adevărului și va scoate la

iveală toate conspirațiile care ne vor înrobiți, deposezați de avuții și remorcați la interesele clicilor străine. Ar fi și păcat să n-o facă. Odată cu trecerea lui Lorin Fortuna în lumea dreptilor, România avea nevoie de un alt bufon. Cu sau fără panglică tricoloră.

A murit, la 91 de ani, Ion Ghițulescu. Un nume important din lumea de altădată a radioului, comparabil poate, ca valoare și capital de simpatie, cu un alt dispărut notoriu: Paul Grigoriu. Ghițulescu a fost un comentator și un coordonator inteligent, citit și cu simțul umorului. E celebru episodul în care, coordonând etapa din studio, el a spus la microfon: „Și-acum să trecem de pe stadionul Dinamo pe alt stadion, ca să-și tragă sufletul jucătorii comentați de Ilie Dobre“. Vestea morții lui Ghițulescu i-a întristat deopotrivă pe vârstnici și pe tinerii care i-au auzit numele pentru prima dată. Și nu doar atât. Mecanisme de recuperare postumă, un domeniu în care atingem mereu excelența, au fost puse imediat în funcțiune. Și au stabilit că Ion Ghițulescu e un titan alături de care jalnicele creaturi care comentează meciuri astăzi sunt niște apariții numai bune de stâlpul infamiei. (Diferența dintre comentariul radio și comentariul TV e survolată tacit, pentru ca judecata să nu cunoască atenuări.) După cum știm, fenomenul nu e nou, cel puțin la români. Moartea conferă noblete, detentă și un abonament la piscina cu superlative. Destul de puțină lume știa de Maria Cioncan, o atletă onestă, chinuită și muncitoare, cu un palmares în care intrau trei titluri balcanice și

un bronz olimpic. În 2007, după ce un accident de mașină a smuls-o din lumea asta, atleta a fost ridicată la un nivel comparabil cu al Soniei O'Sullivan sau al Mariei Mutola. În general, fabricanții români de glorie postumă folosesc aceeași rețetă indiferent dacă e vorba de ziariști, actori, politicieni, istorici sau sportivi. Stingerea din viață dă drept de podium și de medalie, ceea ce spune ceva și despre nepuțința de a-i aprecia pe oameni cât timp îi avem la dispoziție vii și nevătămați.

Evocarea lui Ion Ghițulescu și regretele la moartea lui sunt firești, de bună seamă. Nefirească e, în schimb, percepția asupra trecutului – o percepție viciată, în temeiul căreia era totuși bine când era rău. Motorul acestei atitudini e nostalgia, categoric. Ne e imposibil să nu ne regretăm tinerețea, chiar dacă ea a cuprins abuzuri, nedreptăți și suferințe. Trecerea anilor estompează contururile, iar ceea ce ni se părea otrăvitor atunci devine, după câteva decenii, pasabil. La fel stau lucrurile și în cazul lui Ion Ghițulescu. Moartea lui a dat cep butoiului cu amintiri: „Ehe, ce frumos era pe atunci, la *Fotbal minut cu minut*. Se jucau toate meciurile din etapă în aceeași zi și la aceeași oră, iar Ghițulescu ori comenta, ori era în studio și dădea legătura în țară. Ehe, și ce comentatori aveam atunci, nu ca muhaielele de azi. Păi era Sebi Domozină, era Nicu Soare, era Secoșan, era Mihăilescu la Galați, era Ghiță la Pitești, era Victor Tudor Popa la Cluj. Profesioniști sadea. Vremuri de glorie. Și uite acum, numai analfabeți și isterici“. În ce-i privește pe unii dintre comentatorii de atunci, confirm, erau de ispravă. Cu Mihai Junea am purtat discuții despre multe alte lucruri, nu doar despre fotbal. „Nixe“ Secoșan nu era doar un comentator care știa să dea ritm și culoare meciului, dar nu-și lăsa coloana

vertebrală la garderobă. Unii dintre noi țin minte și astăzi un FC Bihor–Jiul la care „Nixe“ i-a spus coordonatorului în direct: „Te rog să-mi mai dai legătura doar la sfârșit, ca să anunț cu cât a câștigat Jiul“. Alți comentatori, în schimb, erau bonți, fără vervă și uneori agramați. Îi idealizăm retroactiv și la grămadă din două motive: fiindcă aveam 20 sau 30 de ani și fiindcă prezența lor, fie și evocată, ne procură muniție pentru bombardarea celor din prezent, în care vedem, nedrept și fără excepție, epigoni.

Ce uită exigenții de astăzi, căroră puține lucruri le mai plac, e că-i ascultau pe eroii de ieri fiindcă nu aveau încotro. Meciurile se jucau la aceeași oră, ziua, din cauză că stadioanele (cu două excepții) nu aveau nocturnă. Și fiindcă oricum se întâmpla foarte rar să se transmită vreun meci la TV. *Fotbal minut cu minut* era o emisiune atrăgătoare pentru bărbați fiindcă nu aveau internet, televiziune prin cablu și cincizeci de meciuri pe săptămână în direct din toate campionatele puternice ale Europei și Americii de Sud, cum au astăzi. Microbiștii se uitau la Olimpia Satu Mare–Corvinul Hunedoara și pentru că nu aveau cum să vadă Barcelona–Real, Juventus–Milan, Bayern–Borussia sau PSG–Olympique. E simplu și comod să bombăni și să arăți cu degetul. E totodată logic, câtă vreme, ca plătitor de abonament, pretinzi în schimb servicii – inclusiv comentarii – de calitate. Numai că exigența e una, iar idealizarea unui trecut cenușiu, cu totul alta. Faptul că *Fotbal minut cu minut* era o emisiune așteptată de domni (doamnele, să nu uităm, aveau alte preferințe) ține de lipsa de culoare a vieții de atunci. Și de sărăcia ofertei radio-TV. În anii 1980, nici măcar meciurile importante ale echipelor noastre de club nu figurau în programele TV. Abia cu două-trei ore înainte de începere prin-

dea cheag zvonul că aveau totuși să se transmită, pentru a-i face pe microbiști să transforme înjurătura în elogiu: „Hai, domne, că au fost băieți de comitet“. Așa era pe atunci. Chiar v-ar plăcea să vă întoarceți în timp? Să renunțați la Ligue 1, Serie A și La Liga pentru o relatare radio de la Brăila sau Bacău?